

HỒI THỨ MƯỜI BẢY
NHỮNG ĐOÁ KỲ HOA

T
rời đã về chiều, gió lạnh bắt đầu hăm dọa những gian nhà trống.
Bên một con đường vắng, một ngôi đình cổ rộng nhưng thấp lè tè, giữa ngôi chính điện một đồng lửa to tướng, xoay quanh đồng lửa, mười bảy mười tám gã đại hán, và những chiếc ghế trống còn bỏ nghiêng ngã chung quanh.

Họ vừa ca vừa vỗ tay đánh nhịp :

*Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi,
Giang hồ đệ nhất
Hai bàn tay trắng
Cầm chơi ác bá cường hào tài vật
Dem giúp người nghèo khổ rách
Uống vài chung giữ túi ra đi...
Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi,
Giúp người, rũ túi ra đi...*

Giữa tiếng ca tiếng cười ồn ào trong ngôi đình, ở bên ngoài chợt vọng vào tiếng ca nhũn nhụa :

*Gọi hấn là người, bốn bề phiêu du
Hay gọi con mèo tối ngày luy túy*

Dám đại hán ngừng ca reo lên :

- Đại ca đã về!
- Đại ca đã về!

Có tiếng nhao nhao :

- Trúng mối hủ đại ca?
- Có gió lớn hủ đại ca?

Hùng Miêu Nhi đưa mắt nhìn quanh cười ha hả :

- Các anh em có bao giờ nghe Hùng Miêu Nhi này tay không trở về đâu?

Và hấn vỗ vai gã đại hán mặt vàng ngồ gần đồng lửa :

- Ngô lão tứ lanh mắt đấy. Hai tên ấy đúng là "nai tơ". Có điều họ giỏi lắm đấy nhé, chỉ sợ chú mi không rỏ tới nổi đâu!

Ngô lão tứ cười lớn :

- Võ công cao bằng trời cũng không làm sao qua khỏi "Diệu Thủ Không Không" của đại ca mà!

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười ha hả :

- Có lý, có lý... Để ta cho các bạn xem cái vật mà ta đã cầm đỡ của người anh em đó nhé. Không nhiều, chỉ một tập ngân phiếu vừa đủ cho mười mấy gia đình cô nhi quả phụ ở cửa thành Bắc này sống an nhàn suốt đời vậy thôi!

Trong tiếng vỗ tay hoan hô của mười mấy gã đại hán, Hùng Miêu Nhi cho tay vào lưng và vung túi mặt.

Móc bên này đã rồi móc bên kia, mặt gã từ tái tái chuyển sang màu xám xịt.

Bọn đại hán nhao nhao :

- Đại ca, gì vậy đại ca?

Hùng Miêu Nhi dở dần thì thào :

- Thật là lợi hại, thật là lợi hại.

Dưới ánh lửa chập chờn, mồ hôi trên trán gã nhỏ từng giọt, từng giọt,... và hấn vùng ngửa mặt cười sằng sặc :

- Thủ pháp thật là tài tình! Đệ nhất hảo hán, Hùng Miêu Nhi này ngày nay gặp phải nhân vật như thế thì keo thua đấm này quả thật là rất vui lòng!

Ngô lão tứ trở mặt :

- Đại ca nói ai thế?

Hùng Miêu Nhi đưa ngón tay lên gật gật :

- Kể vào võ công thì người ấy cao lắm, tuy vậy, trình độ võ công cũng có thể có người có được, chỉ có về phong độ, một phong độ cực đẹp, ta có thể nói trên đời này có một. Nếu ta là con gái, không phải người như thế thì nhất định ta không ưng!

Ngô lão tứ càng lấy làm lạ :

- Nhưng người ấy là ai?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hấn là gã thiếu niên, một trong hai con "nai tơ" của ta ấy mà!

Cả đám đều sững sốt.

Ngô lão tứ hơi run :

- Nếu đại ca khen hấn như thế thì... thì quả là... là... đáng khen quá rồi, nhưng...

Nhưng thấy bàn tay của Hùng Miêu Nhi cho vào lưng rồi để hoài không chịu lấy ra, hấn ngừng luôn không hỏi nữa...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Có phải lão tứ còn hồ nghi đấy chứ gì? Nè, ta bảo cho các chú biết nhé, chẳng những tập ngân phiếu bị gã thiếu niên ấy lấy lại, mà luôn cả cái túi của ta cũng bị hấn... bị hấn... "cầm nhầm" luôn, ghê chưa?

Chuyện mất mặt như thế, nếu người khác, chắc họ đã dẫu luôn, thế mà trước mặt đồng đũa anh em bộ hạ, Hùng Miêu Nhi dám nói, mà lại nói một cách cặn kẽ, lại còn khen luôn đối thủ, quả thật là một con người thẳng thắn!

Đám đại hán đưa mắt nhìn nhau há miệng ngẩn ngơ

Hùng Miêu Nhi vẫn cười :

- Có gì mà các bạn ngẩn người ra như thế? Có thể gặp một nhân vật như thế thì phải thấy đó là đại phúc. Mất cái vật ấy thì có đáng kể gì? Vả lại vật thì... thì cũng của thiên hạ chứ đâu đã là của mình!

Ngô lão tứ vẫn thắc mắc :

- Nhưng còn cái... cái túi!

Hùng Miêu Nhi cười :

- Ối, cái túi ấy thì ăn nhầm gì? Kể ra dùng thanh đao tiện con mèo ấy thì cũng công phu, nhưng cũng chẳng sao.

Gã đang nói vù vù tái mặt :

- Chết rồi, còn nữa, còn một vật nữa trong cái túi!

Đám đại hán cùng biến sắc theo, vì vật gì đại ca của họ cũng không tiếc thế mà vật này đại ca lại biến sắc, đủ biết vật ấy quý lắm.

Ngô lão tứ không dẫn được, hỏi tới :

- Vật gì vậy đại ca?

Lặng đi một lúc, Hùng Miêu Nhi mới nói :

- Vật đó tuy chỉ là vật mà ta nhặt được trong ngôi cổ miếu nhưng... nhưng...

Hấn thở dài nói tiếp :

- Nhưng nó là vật bất ly thân của một vị cô nương !

Đám đại hán ngăn người, nhưng không ai dám hỏi.

Hùng Miêu Nhi nói :

- Có phải các bạn muốn hỏi người con gái đó là ai không?

Ngô lão tứ gật đầu :

- Vâng, vâng.. không biết có phải cô ấy là...

Hắn lại ngập ngừng...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Phải, nàng ấy đúng là một người mà ta rất bằng lòng, nàng là một thiếu nữ tuyệt sắc, nhưng tên họ, lai lịch của nàng thì ta mù tịt.

Ngô lão tứ híp mắt :

- Đại ca có cần tiểu đệ đi dò thám không?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Không, không cần thiết, vì từ lúc gặp nàng rồi sau đó nàng bỗng nhiên mất tích, ta đã chú ý tìm mấy lượt vẫn không thấy!

Hắn bỗng ngừng nói và quày quả trở ra.

Đám đại hán kêu với :

- Đại ca, đại ca đi đâu thế?

Hùng Miêu Nhi nói vọng lại :

- Bằng giá nào ta cũng phải lấy cái túi ấy lại,... và cũng muốn cùng gã thiếu niên ấy kết giao, không có chuyện gì thì các bạn ở đây đợi đi!

Dứt lời, hắn vọt đi luôn.

Ngô lão tứ nhìn theo lẩm bẩm :

- "Ngược xuôi khắp vùng Nam Bắc, ta chưa từng gặp một người nào thẳng thắn và tốt bụng như đại ca, được làm em nuôi của đại ca quả là phúc đức, đại ca cần tìm người, ta phải giúp mới được!".

Hắn đưa tay chào anh em rồi dông theo.

oOo

Mặt trời đã về chiều, những tia nắng còn giăng mắc trên nền mây óng ánh.

Hùng Miêu Nhi ba chân bốn cẳng chạy riết một hồi ra đến đại lộ. Vì cần tìm Kim Vô Vọng và Trầm Lăng nên hắn chưa thi triển khinh công.

Đi được một lúc, Hùng Miêu Nhi chợt thấy bà lão áo xanh lam lũ, tay dẫn một con lừa chậm chậm đi lại.

Ngồi trên lưng lừa và đi kế bên còn có hai người đà bà trông quá xấu xí. Xấu đến nỗi Hùng Miêu Nhi chỉ ngó qua một lần thì không muốn nhìn lại nữa.

Nhưng hắn lại chăm chú nhìn bà lão, chính bà này hắn đã gặp một lần cùng với cô gái nơi toà cổ miếu.

Thoáng cau mày suy nghĩ, Hùng Miêu Nhi dừng lại chặn trước mặt ba người, và xoa tay cười vui vẻ :

- Có nhận ra tôi không?

Bà lão áo xanh chớp chớp mắt mấy lần và cũng cười theo :

- Đại gia định cho già mấy nén bạc ấy à?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Bà không nhận ra tôi, nhưng tôi biết mặt bà. Hôm kia bà chỉ có một mình sao nay lại đến ba? Còn vị cô nương hôm nọ bà có gặp đâu không?

Quả tim tuyệt vọng của Chu Thất Thất vụt đập rộn lên. Nàng nhận ra rồi, mặc dù hôm trong toà cổ miếu hắn cải trang có vẻ u xì, nhưng bây giờ nàng vẫn nhận được gương mặt, từ đôi mắt của gã. Nàng không dè gã lại tìm nàng.

Nhưng mục giả áo xanh đã nói :

- Cái gì một người, ba người? Vị cô nương nào? Đại gia nói gì già không hiểu! Đại gia có cho tiền thì cho, không thì già đi vậy!

Hùng Miêu Nhi trừng mắt :

- Không biết thật à? Hay giả đò không biết? Cái vị cô nương hôm nọ hơ lửa trong ngôi cổ miếu với bà, quên rồi à? Cô gái mà... mà con mắt tròn, cái miệng nhỏ nhỏ đó!

Mục giả áo xanh làm như vụt nhớ lại :

- À, cái vị cô nương hơ lửa ấy à? Ồ, nàng đẹp quá. Hôm đó nàng cùng đi với gã đạo sĩ, họ đi về hướng Đông, đại gia chắc theo không kịp đâu.

Hùng Miêu Nhi thất vọng thở dài.

Thấy đã cụt ngõ, hắn muốn bỏ đi, nhưng chợt thấy người đàn bà đi kế mục áo xanh có vẻ kỳ kỳ... kỳ kỳ trong tia mắt khi nhìn hắn.

Hắn dừng lại cau mày, hắn cảm thấy là lạ, nhưng hắn không suy nghĩ thêm nữa, hắn đang lo mất dấu cô gái hôm kia.

Mụ già áo xanh lại lụm cụm giục lửa đi thẳng.

Quả tim hy vọng của Chu Thất Thất lại rơi nặng xuống..

Hùng Miêu Nhi lắc lắc cái bầu, rượu cạn khô rồi. Hắn thở dài buồn bã.

Thình lình phía sau lưng có tiếng kêu :

- Đại ca!

Ngô lão tứ vừa chạy theo vừa thở.

Thấy có vẻ lạ lùng, Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Chuyện gì đó?

Ngô lão tứ chỉ mụ áo xanh :

- Đệ thấy hai "nai tơ" cho mụ ấy một tấm ngân phiếu. Ngân phiếu có triệu son, ít nhất cũng năm ngàn lượng trở lên chứ không ít đâu!

Hùng Miêu Nhi nhướng nhướng mày :

- Thấy không lầm chứ?

Ngô lão tứ đáp :

- Đúng mà, đã theo dõi thì làm sao được!

Hùng Miêu Nhi cau mày :

- Nếu có bố thí, thì cũng đâu có đến một tấm ngân phiếu năm ngàn lượng trở lên... có lẽ họ có quan hệ mật thiết lắm. Hai người kia đã là nhân vật kỳ tài chốn võ lâm, thì mụ áo xanh cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng tại sao bà ta lại làm bộ lam lũ thế?

Hắn quay lại chạy theo.

Mụ già áo xanh như không hay biết.

Tia mắt Hùng Miêu Nhi chớp chớp rồi thình lình vung tay chụp vào vai mụ.

Năm ngón tay hắn vận đầy chân lực, rít xé vào trong gió, chỉ cần nghe tiếng gió, người am hiểu võ công biết liền bả vai bị chụp sẽ vỡ cả thịt xương.

Cái chụp của Hùng Miêu Nhi trượt vào không khí!

Hùng Miêu Nhi bật cười hahá :

- Hay quá! Võ công quả phi thường!

Mụ áo xanh lại tỏ vẻ ngơ ngác :

- Cái gì võ công? Đại gia nói gì già không hiểu!

Hùng Miêu Nhi lạnh lùng :

- Bất luận hiểu hay không bà cứ theo tôi!

Mụ già áo xanh lại càng làm vẻ ngơ ngơ hơn nữa :

- Đi...đi đâu?

Hùng Miêu Nhi cười mỉ :
 - Thấy bà nghèo khổ quá lòng tôi bất nhẫn, nên tôi muốn trợ giúp bà!

Mụ áo xanh làm như mừng quýnh :

- Đa tạ đại gia có lòng tốt. Chỉ hiềm vì già còn phải đưa hai đứa cháu.

Hùng Miêu Nhi vụt thét lên :

- Không đi cũng phải đi!

Hắn phóng mình lên lưng lừa đang tay đập mạnh, con lừa khịt lên liên hồi nhẩy tới.

Mụ già tái mặt, dậm chân :

- Đồ vô lại! Trở lại không, có trở lại không?

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Ta vốn đã vô lại rồi, thêm một mẻ này là đem cái vô lại đối phó với hiệp nghĩa môn đồ. Người khác không làm gì bà được, nhưng ta, ta vô lại, ta thừa sức!

Mụ áo xanh la bài hãi :

- Cường đạo!... Bớ người ta!... Cường đạo... cứu tôi với !

Hùng Miêu Nhi càng la lớn hơn :

- Phải, cường đạo đây. Bớ người ta, cường đạo đâu có sợ người tốt? La đi, ta la phụ với, thử xem có ai dám cứu không?

Không còn dẫn được nữa, mụ áo xanh nghiêng răng vung tay cặp lấy Bạch Phi Phi, nhún mình lao nhanh về phía trước.

Kinh công của "mụ" quả thật bất phàm, tuy bận ôm một người, nhưng chỉ ba bốn lần chাম chân xuống đất thì đã ra xa ngoài hai mươi trượng!

Hai chân thúc vào hông lừa, một tay vịn Chu Thất Thất, một tay đập mạnh vào mông con thú, Hùng Miêu Nhi quay mặt cười ha hả :

- Sao, cuối cùng vẫn lòi đuôi ra chứ?

Mụ áo xanh nghiêng răng vọt tới, chỉ còn một cái nhún chân nữa, mụ ta bắt kịp con lừa.

Không ngờ Hùng Miêu Nhi quay lại ôm xóc Chu Thất Thất, hấn đứng xổng trên lưng lừa, nhún mình phóng tới như bay

Vừa phi thân, hấn vừa nói vọng lại :

- Đuổi kịp ta rồi hãy nói chuyện!

Chỉ mấy cái nhún chân, hấn đã bỏ con lừa xa lắc.

Hùng Miêu Nhi thừa biết mụ già áo xanh cố theo không phải vì con lừa mà chính vì cô gái xấu xí này.

Đúng ra nếu gặp phải chính danh "hiệp nghĩa môn đồ" như hấn nói lúc nãy, thì chuyện này thật không nên làm, nhưng Hùng Miêu Nhi chỉ cần đạt mục đích thôi, còn việc gì thì hấn mặc kệ tuốt.

Không dè không đuổi kịp một tên "vô lại", mụ áo xanh tức tối quát lên :

- Dừng lại, ta có điều muốn nói!

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Nói gì?

Mụ áo xanh nói lớn :

- Bất cứ việc gì, bỏ cháu ta xuống rồi thương lượng.

Lúc bấy giờ hai người đuổi nhau đã gần tới cái đỉnh của đám đại hán hồi nãy.

Hùng Miêu Nhi quay lại cười ha hả :

- Dừng lại cũng được, nhưng bà đừng trước đi rồi ta sẽ dừng liền. Nếu không, chấp ba ngày ba đêm bà cũng vẫn ở sau hít bụi !

Mụ áo xanh tức tối quát lên :

- Đồ tiểu tặc! Đồ vô lại!

Nhưng rồi mụ ta cũng phải dừng bước trước.

Hùng Miêu Nhi đứng lại cách xa năm trượng và quay mặt lại cười :

- Ta không cần gì cả, chỉ muốn hỏi mấy câu thôi!

Mụ áo xanh trừng trừng đôi mắt :

- Hỏi mau!

Hùng Miêu Nhi chậm rãi :

- Chuyện thứ nhất, người trao ngân phiếu cho bà là ai?
- Người qua đường bố thí, ta làm sao biết là ai?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Nếu không quen sao hẳn trao cho bà số bạc quá lớn như thế?

Mụ áo xanh tái mặt :

- Được, ta cho người biết. Hai người ấy chính là giang hồ đại cường đại đạo, bị ta khám phá bí mật trong lúc tình cờ, cho nên họ dùng bạc để bịt miệng ta, còn việc họ đi đến đâu thì ta không biết!

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Nếu họ là đại cường đạo, thì bà phải là đồng đảng, tại sao lại có hai cô gái tàn tật đồng hành? Sao lại có chuyện lạ vậy?

Mụ áo xanh giận dữ :

- Chuyện đó người không cần biết!

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười lớn :

- Khổ nỗi Hùng Miêu Nhi này là con người thích biết, thích biết luôn cả những việc mà không ăn nhằm dính dáng gì đến mình....bữa nay nhất định là phải bắt bà, nếu không thì bà cứng đầu lắm!

Hắn ngưng lại ngó chăm chăm vào mặt mụ áo xanh rồi vung quát lớn :

- Anh em đâu?

Mười mấy tên đại hán trong đình cùng rầm rập chạy ra, Hùng Miêu Nhi trao Chu Thất Thất cho họ và nói :

- Dem cô gái này vào căn cứ bí mật chăm sóc tử tế nghe.

Đám đại hán dạ ran và mang nàng đi.

Hùng Miêu Nhi xốc tới gần mụ già áo xanh hất hàm :

- Xong chưa?

Mụ áo xanh cười đánh ác :

- Được, muốn chết ta cho chết!

Tiếng "chết" phát ra hơi dài và chưa dứt thì ba ta đã đánh luôn ba chưởng. Lẽ tự nhiên "mụ ta" không dám khinh thường gã thiếu niên "vô lại" này, vì thuật khinh

công của gã đã làm cho bà ta hơi ngán, và mặc dù bạn phải cấp Bạch Phi Phi dưới nách, muội ta cũng tấn công được một cách dữ dằn.

Như cộp giồng mồi, Hùng Miêu Nhi tràn qua lách lại tránh khỏi ba chiêu và cười ngất :

- Nghĩ bà là... đàn bà, ta nhường cho ba chiêu đó, và còn phần ta, ta nhường thêm ba chiêu nữa cho đúng luật "vô lại" vậy!

Mũ áo xanh gầm lên, chân phải muội ta nhích tới một bước, thân hình hơi nghiêng, tay phải chậm chậm đưa lên và thỉnh linh đẩy mạnh :

- Chiêu thứ nhất!

Năm ngón tay muội ta cong cong lại như năm cái móc, ngón tay cái hơi co vào giữa, và khi đã nửa chiêu cũng chưa lộ hẳn đó là thế gì.

Hùng Miêu Nhi đứng yên một chỗ, đôi mắt lom lom, khoé miệng nhếch cười, y như xem chiêu thế của đối phương chẳng ra đâu cả.

Đưa ra được nửa chiêu, mũ áo xanh vùng đổi thế, đánh tạt qua mang tai trái của Hùng Miêu Nhi, mấy ngón tay cùng bung ra một lượt, xem như đang nắm vật gì rồi thỉnh linh thả ra vậy. Nhưng động tác của muội ta nhanh lắm, nhanh không nhìn kịp.

Quả nhiên, đánh vào một chỗ không đánh, nhưng thực ra thì đúng là chỗ mà đối phương ít phòng bị nhất, muội ta đã làm cho Hùng Miêu Nhi lỉnh quỳnh, hấn lật đặt chếch mình sang bên phải.

Nhưng, y như là đã đoán trước chuyện đó, thấy Hùng Miêu Nhi nghiêng mình, muội ta vội búng ngay ngón tay trở, ngón tay mà nãy giờ còn giữ chặt với ngón tay cái như ấn quyết, ngón tay trở bung ra với một nội lực dữ dằn, tựa tựa như công phu Đàn chỉ thần công, một tia gió y như mũi sắt xia ngay vào lỗ tai đối thủ.

Không dè muội ta lại đánh ra một chiêu quá độc, vì mũi dùi chỉ phong đao có thể chọc thủng màn tai, Hùng Miêu Nhi lật đặt ngựa mình, tổng mạnh hai chân bắn lùi rasau mấy thước.

Tuy nhờ thân pháp nhanh nhẹn tránh thoát ngọn chỉ phong hiểm ác, nhưng làn da trán của Hùng Miêu Nhi vẫn bị sót qua sát rạt!

Giận quá hấn hét lên :

- Kể như một chiêu đó!

Trong tiếng hét của hấn, mũ áo xanh đã bám theo như bóng với hình, chiêu thứ hai nhắm ngay vào bụng dưới của hấn.

Tránh chiêu thứ nhất quá độc, Hùng Miêu Nhi mới vừa đứng lại được, thì bị luôn chiêu thứ hai, nhưng nhờ nội lực sung mãn và nhớ chiêu thứ nhất làm cho hấn bắt đầu dè dặt, cho nên khi nghe hơi gió lay lay trước bụng, hấn lại ngã ngửa ra sau và hấn lùi luôn mấy bước nữa, nhưng thay vì chửi chần đứng lại, hấn lại lộn luôn hai lượt đứng y lại ngay trước mắt mũ áo xanh.

Thấy Hùng Miêu Nhi chẳng những tránh được đòn hiểm ác mà thân pháp lại kỳ ảo lạ lùng, mũ áo xang gân cổ gằn gằn :

- Còn một chiêu nữa!

Và tay phải mũ lại chầm chậm đưa lên, động tác xem y như chiêu thứ nhất.

Hùng Miêu Nhi cười nhạt :

- Vừa rồi đúng ra là đã ba chiêu, nhưng nhường thêm một chiêu nữa cũng được!

Câu nói không phải là ngẩn, thế mà khi nói xong thì chiêu thế của mũ áo xanh vẫn mới ra phân nửa.

Hùng Miêu Nhi cứ đứng sững một chỗ, đôi mắt lừ lừ như cộp rình mồi.

Nhưng mũ vung thét lên một tiếng, chưởng thế dựng đứng lại, chân phải tung lên như chớp.

Thế đánh thật là ngoài sức tưởng tượng của đối phương, Hùng Miêu Nhi nghiêng mình qua bên phải tránh vừa không còn cước, thì từ trong mũ áo xanh vụt tua tủa bay ra vùng ánh sáng ngời ngời.

Vùng ánh sáng tủa ra chu vi gần ba trượng chụp xuống đầu Hùng Miêu Nhi khe hở không được một gang tay.

Cho dù võ công có là đệ nhất võ lâm đi chăng nữa, đặt mình trong vùng ám khí lợi hại như thế cũng phải đành bó tay. Đám đại hán đứng ngoài thấy đại ca bị nguy nhưng họ chỉ còn biết la rập lên khùng khiếp chứ không còn biết phải làm sao cho kịp!

Trong cái chết chỉ cách đường tơ kẽ tóc đó, chiếc bầu rượu nơi tay Hùng Miêu Nhi vụt nhoáng lên, bằng một thủ pháp như chong chóng, chiếc bầu rượu xoay tít một vòng, bao nhiêu ám khí của mũ áo xanh đều bị chiếc bầu hút hết, y như chiếc bầu đó có chất nam châm rất mạnh!

Mũ áo xanh trợn dọc đôi mắt khùng khiếp, đám đại hán đứng ngoài vỗ tay vang dội.

Hùng Miêu Nhi đứng thẳng mình cười ha hả :

- Âm khí thật vô cùng lợi hại, thủ pháp cũng quả là kinh khiếp, cũng may, Hùng Miêu Nhi này vốn là tổ sư về môn phá âm khí mà!

Mụ áo xanh hơi run run :

- Người... cái bầu đó... ở đâu người có?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Chi? Hỏi chi? Lo đỡ chiêu này!

Trong tiếng cười kéo dài, Hùng Miêu Nhi múa tít cái bầu.

Mụ áo xanh trừng trừng đôi mắt thối lui.

Hùng Miêu Nhi dừng tay lại cười khi :

- Sao? Đánh chứ?

Mụ áo xanh nghiêng răng :

- Không dè... không dè hôm nay ta... ta lại gặp chiếc bầu này!...

Ngừng một giây, mụ dậm chân :

- Thôi, cũng xong!...

Vừa nói vừa quay phắt mình.

Hùng Miêu Nhi tràn qua cười hăng hắc :

- Muộn rồi, đâu có dễ thế được!

Thanh đoản đao nơi lưng hấn được tuốt ra, một luồng ánh sáng uốn cong như chiếc móng.

Đôi mắt mụ áo xanh đỏ ngầu, thỉnh linh mụ xốc mạnh Bạch Phi Phi ném thẳng vào ảnh đao của Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi giật mình vội kéo rứt ngọn đao về, tay trái đưa ra đón lấy cô gái. Trong khoảnh khắc đó, mụ áo xanh đã phóng ra ngoài mấy trượng và thêm mấy lần chấm đất, bóng mụ ta mất hút.

○○○

Ngô lão tứ chạy dọc theo quan đạo, chợt thấy hai "nai tơ" đang đứng hỏi chuyện với một gã đại hán.

Chợt nhớ đại ca mình đang muốn kiếm họ, Ngô lão tứ bước lại hỏi :

- Có phải hai vị muốn tìm người?

Liếc qua Ngô lão tứ, Trầm Lăng cười :

- Người mà chúng tôi muốn kiếm chắc bằng hữu biết?

Ngô lão tú cũng cười :

- Nhưng người mà hai vị muốn tìm đó là ai?

Trầm Lãng đưa con mèo ngọc ra :

- Người này đây!

Ngô lão tú mừng quá đưa tay, nhưng Trầm Lãng đã thu con mèo ngọc lại. Hắn lỗ bộ nói luôn :

- Biết, biết chứ. Người này thì biết quá đi chứ, hai vị theo tôi.

Vừa nói vừa quay mình đi trước.

Bóng đêm đổ xuống, đồng lửa giữa đỉnh hừng hực, chung quanh vách thêm bầy cây đuốc sáng ngời.

Hùng Miêu Nhi ngồi trên chiếc ghế đệm cũ, đang nhìn chăm bẵm hai người con gái xấu xí tật nguyện.

Hắn cảm thấy hai cô gái này kỳ quá, nhưng hắn vẫn không biết kỳ ở chỗ nào.

Hắn cảm thấy hai cô gái này y như có điều muốn nói, từ trong đôi mắt họ, đã nói lên sự vui mừng, nôn nóng và pha vẻ lo sợ thẹn thùng

Hùng Miêu Nhi lấy cây củi khều những ám khí trong miệng chiếc bầu ra, hắn khom người nhìn kỹ và chợt hơi biến sắc.

Ngay lúc đó, Ngô lão tú chạy vô kêu lớn :

- Đại ca, đệ mang khách tới rồi đây!

Hùng Miêu Nhi cau mặt ;

- Ai?

Kim Vô Vọng và Trầm Lãng bước vào.

Kim Vô Vọng nét mặt trầm trầm, Trầm Lãng tươi cười hơn hở.

Trầm Lãng trao con mèo ngọc, Hùng Miêu Nhi tiếp lấy, hai người cùng mỉm cười, không ai nói với ai một tiếng.

Trầm Lãng móc lấy viên ngọc có khắc tên chàng cầm nơi tay, Chu Thất Thất vừa mừng vừa thẹn.

Hùng Miêu Nhi lại đưa tay, nhưng Trầm Lãng vẫn nắm giữ.

Hùng Miêu Nhi cười cười :

- Viên ngọc này in như là cũng của tại hạ!

Trầm Lãng mỉm cười :

- Huynh đài có thấy hai chữ khắc trên viên ngọc rồi chứ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Có chứ, hai chữ "Trầm Lãng"!

Trầm Lãng hỏi :

- Huynh đài chắc biết ý nghĩa của hai chữ đó?

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

- Có chứ, biết chứ..." Trầm Lãng" là một vị nữ bằng hữu, vì tưởng nhớ nàng nên tại hạ khắc tên nàng lên viên ngọc ấy mà!

Giả mà cười được Chu Thất Thất sẽ cười ngã lăn chiêng. Quả là "vô lại", hèn gì mũ áo xanh cứ chửi hoài! Chuyện như thế mà hắn dám nói treo họng treo hầu như thế!

Trầm Lãng sặc cười :

- Nếu nói cách đó, thì đệ chính là vị nữ bằng hữu mà huynh đài nói vừa rồi!

Hùng Miêu Nhi hơi khựng :

- Nói.... huynh đài nói thế... là sao?

Trầm Lãng nói :

- Hai chữ này chính là tên của tại hạ đấy!

Hùng Miêu Nhi đỏ mặt, nhưng hắn vụt cười ha hả :

- Thật là đụng đầu cái cổp! Móc túi cũng không hơn, nói láo cũng không được, kể như phục luôn, được chưa?

Nhưng hắn lại cau mày :

- Nhưng cứ theo như tôi biết, thì viên ngọc này cũng không phải của huynh đài, nhưng tại sao lại khắc tên huynh đài? Có phải vị cô nương ấy là... là...

Trầm Lãng chận lời :

- Vâng, là bằng hữu của tại hạ. Và tại hạ đến đây chính vì muốn hỏi thăm tin tức của nàng.

Hùng Miêu Nhi không trả lời mà cứ nhìn Trầm Lãng, miệng hắn lầm thầm :

- Nếu cô nương ấy khắc tên này lên ngọc, tất nhiên là nghĩa trọng tình thâm.

Chỉ ngó qua sắc diện và thái độ, Trầm Lăng biết ngay gã thiếu niên này đã ái mộ Chu Thất Thất, nên mới có dáng vẻ mất hồn như thế.

Chàng vội hỏi dồn :

- Vị cô nương ấy bây giờ ở đâu?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Không dấu chi huynh đài, thật ra thì đệ chỉ gặp có một lần, viên ngọc này đệ nhặt được chứ không gặp nàng lần nào nữa!

Hắn thở dài nói tiếp :

- Thật ra thì đệ cũng đã tìm mấy lần, nhưng bóng nàng vẫn bật tăm, và nghe đâu nàng cùng đi với Đoàn Hồng Tử.

Trầm Lăng sững sờ, chàng biết Hùng Miêu Nhi không nói dối. Nhưng nếu thế thì quả thật là bí lối.

Ngồi bên đống lửa, Chu Thất Thất muốn hét lên thật to :

- Ta ngồi đây nè! Cô nương ở đây nè! Đồ đui !

Nhưng nàng vẫn nói không ra tiếng.

Tia mắt Kim Vô Vọng chột nhìn sững bầu rượu, ban đầu còn đứng, sau cùng khom mình xuống vừa chỉ và vùng tái mặt.

Hắn dời tia mắt qua Hùng Miêu Nhi và vụt hỏi :

- Chiếc bầu này ở đâu các hạ có?

Hùng Miêu Nhi chúm chím cười hỏi lại :

- Chắc huynh đài biết lai lịch của chiếc bầu này?

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng :

- Không biết thì ai hỏi làm chi!

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Và khi đã biết thì cũng không cần phải hỏi!

Kim Vô Vọng lại hừ hừ... và quả nhiên không hỏi nữa

Nghe họ ăn miếng trả miếng với nhau từng nhát một, trầm lăng cũng bị lôi cuốn đưa mắt nhìn vào chiếc bầu và ánh mắt chàng vụt sáng lên.

Và Kim Vô Vọng lại hỏi :

- Có phải huynh đài đã giao đấu với bà lão áo xanh?

Hùng Miêu Nhi hỏi lại :

- Huynh đài có quen với bà ấy?

Kim Vô Vọng bắt đầu bực ra mặt :

- Nhưng bây giờ các hạ hỏi tôi, hay tôi hỏi các hạ?

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Thật đúng ra thì tôi không nên hỏi câu đó, nếu các hạ biết thì các hạ đâu có hỏi làm chi? Vâng, tôi có giao đấu với bà ta!

Hắn ngó chăm chăm vào mặt Kim Vô Vọng và từ từ nói tiếp :

- Không những đã giao đấu với bà ta, mà còn biết bà ta là người nối hậu của Sơn Tả Tư Đồ, và hai vị cô nương này đây, tôi cũng giật lại trên tay bà ấy. Những vật còn dính trên mạng chiếc bầu này chính là ám khí độc môn của giòng họ Tư Đồ. Nó là "Yên Vũ Đoạn Trường Ty", độc tính của nó chỉ kém "Thiên Vân Ngũ Hoa Cẩm" một chút thôi!

Kim Vô Vọng biến sắc, bước tới dòm hai cô gái.

Bạch Phi Phi hơi ngán bộ mặt của Kim Vô Vọng nên nàng liếc sang nơi khác, Chu Thất Thất thì trái lại, nàng cứ ngó chăm bẵm.

Hùng Miêu Nhi nói luôn :

- Sơn tả Tư Đồ, trừ ám khí ra, thuật dị dung có một đạo nổi danh như sấm. Theo tôi, hai người con gái xấu xí này đã bị dị dung!

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Nhưng nếu đã bị các hạ xem thấy, thì thuật dị dung này kể như hết nổi danh!

Trầm Lãng xen vào :

- Nếu huynh đài đã có khả năng chuyên phá ám khí của thiên hạ, đã dùng đá nam châm làm cái "Thần Từ Hồ Lô" mang danh là "Thiên Hạ Nhất Đại Trang" này, thì tất nhiên cũng có biết qua cách phá thuật dị dung. Không biết huynh đài có vui lòng bỏ chút diệu thủ của mình ra để biến lại bộ mặt thật của hai cô gái hay không?

Hùng Miêu Nhi nhìn chăm chăm vào Trầm Lãng và chúm chím cười :

Thì ra huynh đài đã biết lai lịch của "Càn Khôn Nhất Đại Trang", nhưng thật ra tôi không phải là "diệu thủ" như huynh đài đã nói đâu, cho dù hai vị cô nương đây là thiên tiên, chúng ta bây giờ cũng không làm sao thấy bộ mặt thật của họ được!

Ngô lão tú xen vào :

- Hay là mình đem nước rửa thử xem!

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Nói như đệ thì hoá ra thuật dị dung của Sơn Tả Tư Đồ là lối dậm mặt của phường tuồng!

Chu Thất Thất rợn lên trong lòng, chính nàng cũng không biết phải làm sao!

Kim Vô Vọng liếc nàng và nói :

- Vị cô nương này chẳng những bị dị dung mà còn bị cho uống một thứ thuốc câm và tê liệt, tôi thấy nàng có vẻ có nhiều điều muốn nói lắm, nhưng không nói được.

Hùng Miêu Nhi chột sáng mắt, hẩn lấy chậu xúc một chậu tro, và bẻ một que củi đặt vào tay Chu Thất Thất :

- Cô nghe được bọn này nói chứ? Có gì muốn nói cứ viết ra đi!

Chu Thất Thất mừng quá, nàng nắm cái que, nhưng nắm quá khó khăn, tay nàng không còn một chút gân cốt nào cả, nó không còn nghe theo sự điều khiển của nàng nữa.

Nàng ráng hết sức mới đặt được cây que lên mặt chậu, nhưng vừa muốn viết thì cây que đẩy lút vô chậu tro và nàng cũng té nhủi luôn vô chậu!

Mồ hôi nàng đổ xuống hoà với nước mắt hoen ướt hai má.

Kim Vô Vọng, Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng đưa mắt nhìn nhau lắc đầu thở ra.

Hùng Miêu Nhi kéo cái chậu lại trước mặt Bạch Phi Phi, nàng cầm que viết lên:

- "Tôi tên Bạch Phi Phi, vốn là một thiếu nữ coi cút khổ sở, không hiểu tại sao lại bị mù áo xanh bắt và làm thân thể sắc diện ra như thế này!"

Hùng Miêu Nhi chớp mắt hỏi :

- Có phải trước kia cô đẹp lắm không?

Bạch Phi Phi thẹn thùa nhè nhẹ gật đầu....

Hùng Miêu Nhi cười và hỏi tiếp :

- Cô có biết vị cô nương kia không?

Bạch Phi Phi lắc đầu.

Hùng Miêu Nhi lại hỏi :

- Không biết nhưng có thấy mặt thật của cô ấy không?

Bạch Phi Phi lại lắc đầu.

Hùng Miêu nhi gật gật đầu :

- Bây giờ tôi biết rồi, mũ áo xanh chuyên bắt các thiếu nữ mang đến một nơi nào đó, mũ dùng thuật dị dung làm cho các cô gái này xấu đi để không bị theo dõi! Ta không thể để cho hai cô gái này như thế, bằng giá nào cũng phải tìm cách phục hồi sắc diện thật cho họ.

Kim Vô Vọng mím miệng làm thinh.

Trầm Lăng thở dài :

- Cách gì bây giờ? Trừ khi tìm ra cho ra cái người đã làm nên có sự này!

Hùng Miêu Nhi suy nghĩ một hồi và bỗng cười ngất :

- Tại Lạc Dương tôi có một người bạn, người ấy tuy nhỏ tuổi, nhưng văn võ song toàn, giỏi cầm kỳ thi hoạ, giỏi săn bắn, giỏi y khoa tướng số, không có cái gì mà hắn không giỏi. Chúng ta đến tìm hắn, nhất định hắn sẽ có cách!

Trầm Lăng vỗ tay :

- Nên, nên lắm... chính tôi cũng muốn gặp được một người như thế!

Sự thất vọng làm cho Chu Thất Thất muốn ngất đi, nàng không nghe họ nói gì cả, chỉ thấy mình bị khiêng lên xe, và cũng không biết họ đưa mình đi đâu!

Trên xe còn có một thằng bé, nàng biết mặt nó thế nhưng nó không nhận được nàng, nó cứ lết ra xa không chịu ngồi gần nàng.

Hùng Miêu Nhi lấy một tấm bố lớn phủ mũ xe và cho đi suốt đêm không nghỉ, đến Lạc Dương thành thì trời mới vừa rạng sáng.

- - - Vietkiem.com - - -